

Posudek oponentky

Halanová, Eliška: Kostel sv. Vojtěcha v Jílovém u Prahy, diplomová práce FF UK v Praze 2012, 73 s. a 7 příloh

Kandidátka si za téma své diplomové práce zvolila kostel sv. Vojtěcha v Jílovém. Zpracovat toto poměrně úzce vymezené téma tak, aby výsledek odpovídal nárokům kladeným na diplomovou práci, není snadné. Velmi různorodé prameny z dlouhého časového období, dochované velmi nerovnoměrně a s velmi kolísavou výpovědní hodnotou, spolu se soustředěním na dějiny jednoho objektu, svádějí k výsledku, který velmi připomíná popisné práce starších regionálních dějepisců.

Kandidátka práci účelně rozdělila na dvě hlavní části – část možno říci úvodní, kde po informaci o pramenech a literatuře podává stručný přehled dějin města, a část věnovanou již jílovskému kostelu. Ta tvoří ca 60% textu a opět se člení na dvě hlavní části – dějiny kostela a farnosti a umělecko-historický pohled. Mezi ně je vsunuta stručná kapitola „příjmy kostela“. Dosavadní zpracování dějin města hodnotí autorka s přehledem a znalostí věci, neobává se kritického přístupu. Seznam archivních fondů, v nichž se pokoušela nalézt prameny, je rozsáhlý a svědčí o značné péči. Pokud jde o přehled dějin Jílového, jde sice o stručný text, který má vytvořit rámec dalšímu výkladu, nicméně se naskýtají některé otázky: Odkud pochází údaj o listině Karla IV. z roku 1350? (s. 18), Na čem je založena datace pečetidla? (tamtéž).

Autorka využila hlavní prameny k dějinám farních kostelů pražské arcidiecéze v pozdním středověku, opravila některé údaje starší literatury (záměna s Jílovým u Děčína r. 1357 v LC). Zajímavé – a za větší pozornost stojící – je sledování farářů ve 2. polovině 14. století, nešlo rozhodně o tuctové kleriky; funkce jílovské fary by stála za promyšlení. V podkapitole o uvedení minoritů do města je poněkud nejasné, o jaké starší zápisy o „minoritské tradici“ se akce měla opírat – na s. 30 cituje autorka záznam v Hájkově kronice, na s. 31 uvádí jako jediný zdroj Paprockého Diadochos. Podle seznamu pramenů a literatury by se zdálo, že v pobělohorském období bude mít autorka k dispozici podstatně více, než pro předchozí období. Pokračuje však v zásadě v chronologickém přehledu farářů a událostí, byť by leccos stálo za podrobnější výklad – např. obnovení světské duchovní správy v 18. století. Nadějně vypadá kapitola o příjmech, kdy autorka konstatuje, že účetního materiálu je dochováno hodně; výklad je však nakonec jen velmi ilustrativní sondou, jistě by se dalo získat více. Rozhodnutím sledovat kostel i po umělecko-historické stránce si autorka svůj úkol rozhodně neusnadnila. Opět v podstatě chronologicky sleduje především stavební vývoj, pozornost věnuje i oltářům a zvonům. Nebylo by zde možné využít více inventáře kostela, zmiňované v kapitole o pramenech? Jak vypadal stav a vybavení kostela při vizitacích? Bylo ve farnosti bratrstvo, které by mohlo ovlivnit vybavení kostela? (Viz soupisové práce J. Mikulce a fond Náboženská bratrstva v NA). A naskýtají se i další otázky. Předností je dobrá jazyková a stylistická úroveň.

Přes uvedené výhrady může být práce podkladem obhajoby. Navržená klasifikace: dobře.

Prof. PhDr. Hana Pátková, PhD.